

[Inger Stilling Pedersen]

Det er jo så nemt at diskutere vold; alle kan være enige om, at vold ikke kan tolereres, og at vi skal gøre noget ved det, vi skal f.eks. have højere straffe.

Men jeg synes, vi skulle begynde med at finde ud af årsagerne til volden. Hvorfor bliver en person voldelig? Der kan man for det første se, at man kan være påvirket af forskellige stoffer, og er man det, er det jo rigtigt, at længere straffe ikke hjælper, ud over at man er fri for, at de laver noget galt i den tid. Hvis man ikke sætter ind over for årsagen, over for misbruget, hvis man fortsætter med at få narkotika i fængslerne – det ved vi foregår i stor stil – eller man kommer hjem igen til sine problemer med alkohol, så hjælper det jo ingenting.

Derfor er vi fra Kristeligt Folkepartis side meget indstillet på, at vi får en lang drøftelse af, hvordan vore fængsler skal være, og hvad der skal ske i dem. Det skal i langt højere grad være behandling i stedet for hævn. I alle de tilfælde, hvor det overhovedet er muligt, skal man sætte ind med en behandling, så det har et formål. Også når man kommer ud af fængslet, skal vi støtte og hjælpe, så man ikke automatisk glider ind igen. Det er vi nødt til, først og fremmest ud fra menneskelige hensyn, men også ud fra økonomiske hensyn.

Det er så nemt at spare, og jeg forstår godt justitsministeren, for man skal have et pænt budget, det skal man jo i alle departementer, og så er det nemt at spare 2 pct. over hele linjen og skære ned hist og pist uden egentlig at se på konsekvenserne. Den dag, vi i Folketinget lærer at se tingene som en helhed og indser, at en besparelse på ét punkt kan give en øget udgift på et andet, er vi nået langt.

Når man f.eks. sparer på det forebyggende arbejde eller på efterbehandling, eller man lukker nogle gode behandlingsinstitutioner for unge, som hjælper med til at få de unge på ret køl igen, får man udgifterne senere hen, men meget større. Når man ikke kan sætte ind straks, fordi man skal spare på arresthuse, man skal spare på det hele, så bliver der 1 års ventetid med store skader for den enkelte og måske også for samfundet. Derfor kan vi ikke lade debatten i dag stå isoleret. Vi er nødt til i den kommende tid at se på ressourcerne, hvis vi mener noget med, at volden skal få konsekvenser, og hvis vi gerne vil have formindsket volden, også gentagen vold.

Kristeligt Folkeparti har gang på gang fremhævet, hvor utrolig vigtig familien er. Det er uhyre vigtigt, at man har dette trygge sted – som jo ikke altid er et trygt sted – og det kan have mange forskellige årsager, som vi ikke altid, men dog i nogen grad kan gøre noget ved. Vi er glade for, at man lægger mere og mere op til, at forældre og børn skal have mulighed for at være sammen. Jeg ved fra min lærertid, hvordan eleverne kunne samles de steder, hvor der ikke var nogen hjemme, og aftale forskellige ting.

Det er utrolig vigtigt, at man har mulighed for at hjælpe og støtte hinanden, og at vi fra samfundets side gør alt, hvad vi kan for at støtte det forebyggende arbejde. Det gælder ikke bare idrætten, men også f.eks. KFUM & KFUK, DUI og mange andre; der er mange forskellige slags arbejde, hvor man prøver på at hjælpe, og det skal vi støtte.

Vi diskuterer også i dag, om vi skal indføre nogle længere straffe. Det er et signal om, hvor alvorligt vi ser på det, og derfor vil vi fra Kristeligt Folkepartis side godt skærpe strafferammerne, men det kan ikke stå alene. Det er meget vigtigt, at vi sikrer – og justitsministeren må svare på om lidt, om ministeren så også er klar til at sikre en hurtig behandling, ikke bare på papiret og i munden, men i realiteten – at der er de fornødne pladser. Er ministeren klar til at sikre, at man virkelig prøver på at hjælpe hver enkelt ung individuelt – hvad enten den behandling, de får, skal være fængsel, eller hvad det skal være? Man må prøve på at gøre alt for at få dem ud af det igen, selv om det måtte koste nogle penge.

Længere straf og skærpede strafferammer er et signal, og det har effekt på nogle – der er altid en vis gruppe, der holder sig tilbage, fordi det kan få konsekvenser – men på andre har det ingen virkning. Alligevel tror jeg, at vi skal gøre det.

Der nævnes også lidt om anonyme vidner. Der må jo være tilfælde, hvor man kan aflevere sit vidnesbyrd, om jeg så må sige, uden at man behøver at frygte voldsmanden.

Jeg vil meget gerne sige et par ord om frygt, for er det ikke frygten, angsten for volden, der præger vores samfund? Vi har i realiteten meget vold, men ikke så meget vold som angst for vold. Angst for vold kan ødelægge menneskeliv, den hindrer ældre i at gå ud om aftenen,